

Jože Horvat

Na slepem tiru

Dnevnik kulturnega urednika Dela januar 1989–maj 1991

Spet pišem. Kako naj začnem, h komu naj se zatečem? Sploh imam koga? Pišem. Spet sem v tej dnevniški kroniki; v menda najbolj profanizirani zvrsti, na katero je obsojena abeceda: bedna, surova, na prvo žogo; nič je ne krasi, nič velikega ne polni besedja. Kdo bi položil roko na mojo ramo? Žalitev je računati, kaj šele upati na Muzo. Predrznost!

Ponedeljek, 9. januar 1989

Na angela iz Devina? Ni ta angel strašen? Preminil bi, če bi me vzel na svoje srce ... Preostane stari angel varuh, zavrženi, izgnani krilatec, revež na beraški palici. On, morda, najbolj pravišen? Dovolj je na psu, da me ne bo pustil na cedilu. Že ga vidim, ki ga ni, za sabo, kako drgetajoč od zime čaka mojo prvo kretnjo. Kot da se mu prilega. Torej. Davi mrzla megla. Na parkirišču sem s hrbtom glavnika strgal led s katre. In ko sem prispel na *Delo*, se je sivo jutro zlivalo še v pisarno. Ko sem včeraj popoldan pregledoval gradivo za danes, me je vznemirilo, kajti med teksti ni bilo pogovorčka Draga Medveda z Levom Menašejem o razstavi *Junija* v Parizu (ga je kdo izmaknil? v moji odsotnosti? zakaj? me je obhajalo), toda ko zdaj odprem *Delo*, je tekst o *Juniju* objavljen na tretji strani. Saj, v petek popoldne, ko sem odšel pred drugo, sem ga vzel s sabo v centralno in ga dal v objavo za danes ... Dobro, dobro ... izšel je. Tudi druga

Četrtek, 12. januar 1989

Naporno, razburljivo, sitno: ...

skrb, ki me je obhajala od petka, se je koliko toliko uredila: znova so mi kolegi potrdili misel, naj za tajnico vzamemo Marjeto Logar. Ves dan je tekel v znamenju nove tajnice, namreč, raznorazni glasovi izven kulture so hvalili omenjeno, drugi ne. Še pozno popoldne so prihajali kolegi in kolegice z enim in drugim priporočilom, tako da je vse že pravicirkus: jutri naj bi že četrtič (!) dal zadevo redakciji na »referendum«! Ne vem se odločiti, vodstvo mi priporoča dve, a nobene ne poznam. – Kolegij: sestanek urednikov *Delo* ob 13. uri običajen, le da sem dobil na grbo Rupla: napišem naj njegov »portret« za novo številko *Sobotne priloge* (SP). Pravzaprav je name najprej kar pokazal Mile Šetinc, njen urednik, in ker se nisem uprl, so navalili name še drugi, in upirati se mi ni bilo več mogoče ... To bi bil storil, če bi bil vedel, da portret ne obsega več kot 3,5 strani. Popoldne pa mi (zdaj še) tajnica Martina pove, da obsega 4 do 5 strani ... To pomeni, da se moram z Dimitrijem sestati na rubrike – »rubridan«. Pisal sem portret tedna Dimitrija Rupla, pripravljal stran

in zaprositi vsaj za nekaj podatkov. Spis bo aktualen, ker bo Dim predsednik Slovenske demokratske zveze (SDZ). Tako vsaj kaže (izvoljen naj bi bil v sredo, ko bo ustanovna skupščina), vseskozi je bil njen motor, njen prvi pobudnik in njen glavni vodja – torej si portret, kot sklepa Šetinc, v vsakem primeru zasluzi. O tem ne dvomim, toda moj čas ...?

Popoldne sem se vrnil v redakcijo na pregled odtisa strani pozno, okoli 18.30. Pred odhodom sem prebral nekaj jugo tiska. Recimo: intervju s Staničem v hrvaškem *Vjesniku* pa seveda pogovor, ki sta ga za *Borbo* imela Igor Bavčar in Žarko Puhovski. Bavčar je dober, če ne kar izvrsten pri analizi stanja v partiji, manj dober – ali pa cenzuriran? – pri obrambi slovenskih idej. Puhovski izhaja, četudi tega direktno ne kaže, s hrvaških stališč, ki jih zagovarja nekaj hrvaških intelektualcev (npr. Predrag Matvejević), ta pa so, da tako Srbi kot Slovenci ne morejo iz svojih nacionalnih okvirov.

Petek, 27. januar 1989

Kolart: prejel sem nekakšen ...